

השופט והשטן

לודוויג בכשטיין (1801 - 1860)

בעיר אחת חי איש עשיר מאוד שהמלך מינה אותו לשופט. אך האיש היה בר לב רע, קמצן וחמדן, לא שפט ביושר וגרם לאנשי העיר רבים עוול ללא צדק. ביום שוק אחד הוא רכב כדי לראות את חלקת הכרם שלו במדרון, כשמולו הופיע איש זר, בעל מראה מכובד.

השופט לא הכיר אותו, אך ההופעה של הזר סקרנה אותו מאוד. לכן עצר ושאל, לא בנימוס רב, מי הוא ומה עניינו בעיר.

"הו-הו" ענה האיש "מוטב שלא תדע מי אני ומאין באתי".

"הו-הו" ענה השופט "תהיה מי תהיה, אבל אני חייב לדעת, כי אני שולט בעיר הזאת, ואם גם אעשה לך כך או אחרת, לא תמצא בכל העיר איש שיוכל להגן עליך. אוכל לקחת את כל רכושך וגם לאסור אותך, אם לא תענה לי מיד לשאלתי."

"אם זה כך" ענה ההוא "אני חייב להציג את עצמי. אני השטן."

"הם..!" אמר השופט "ומה מעשיך כאן בעיר שלי? גם זה הייתי רוצה לדעת."

"ראה אדון שופט" ענה השטן "קיבלתי היום זכות לבוא לעיר זו ולקחת מה שינתן לי ביושר ומתוך רצון."

"יפה!" קרא השופט "אז אבוא אתך כדי להיות עד ולראות מה נותנים לך באמת מתוך רצון מלא." "עדיף לך לא לדעת זאת" יעץ השטן לשופט, אך זה התחיל להשביע אותו וקרא "בשם אל ובשם הדברות שלו, בשם עוצמתו וכעסו של אל, בשם כל שקושר אותך עם חבריך לשאול, בשם המשפט הנצחי של האל, אני משביע אותך להוכיח לי שבאמת תיקח את מה שניתן לך במלוא הרצון בלבד."

השטן נבהל. השבעה כזו הפחידה אותו ובפנים חמוצות אמר "אתה קושר אותי בהשבעות האלו ואני במבוכה ומצוקה שעוד לא הייתי בה. אך על דיברתי כנסיך השאול, משוך את ידיך, מוטב שלא תתלווה עלי."

"לא, אני לא מוותר ואני רוצה לראות זאת וגם אם
אשלם בחייל!" התלהב השופט.
ואז הלכו שניהם אל השוק המלא באנשים.
הרוכלים והחנוונים כיבדו במשקה את השופט ואת
המלווה שלו, שאיש לא ידע מי הוא. השופט,
כהרגלו שתה והגיש גם כוס לשטן, אבל זה לא רצה
לקבל את המשקה, כי הבין שהשופט לא עושה
זאת מתוך רצון מלא.
אך בדרך הם גם פגשו אישה, שקנתה חזיר וניסתה
להוביל אותו הביתה, אך החזיר לא רצה ללכת ישר
אלה פנה תמיד לרחובות צדדים. האישה כעסה
מאוד ומתוך רוגז רב קראה "אז לך לשטן, שייקח
אותך עם עור ושערותיך!"
"שמעת?" קרא השופט "לך מיד וקח את החזיר."
אבל השטן ענה "לא, האישה לא מתכוונת לכך
ברצינות. אילו לקחתי את החזיר היא הייתה
מתאבלת ומצטערת על דבריה במשך חודשים. לא,
מותר לי לקחת רק מה שניתן לי מתוך רצון ממש."
הם המשיכו ללכת וראו אישה עם ילד. גם הילד לא
רצה ללכת כפי שאמו הובילה אותו והיא צעקה עליו
"ייקח אותך השד ויחנוק אותך!"

"שמעת?" קרא השופט "הילד שלך. הרי היא
אמרה זאת ברצינות."
"לא, לא, היא לא התכוונה ברצינות. היא תבכה
מרות אם אקח את דבריה כפי שהם. אינני יכול
לקחת את הילד."
ואז ראו אישה אחרת שהלכה עם ילד שצעק
והתנהג בגסות והאישה התרעמה וקרא "אם לא
תלך איתי בשקט אמכור אותך לרוח הרע, שקץ
כמוך!"
"אז מה? לא תיקח את הילד?" שאל שוב השופט
מופתע.
"אינני רשאי לקחת את הילד. האישה הזו לא
תמסור לי את הילד לא בעשר, לא במאה וגם לא
במיליון לירות. אמנם הייתי לוקח ברצון ילד סורר
כזה, אך האישה אוהבת את הילד שלה ולא
מתכוונת ברצינות."
תוך כדי כך הם הגיעו למרכז השוק ושם נאלצו
לעמוד בגלל המהומה וההמולה. במרכז הקהל
עמדה אישה בוכייה, וכשראתה את השופט
התחילה לצעוק אליו "וי לך, השופט. וי לך איש
עשיר כשאני כה עניה. לקחת לי את הפרה היחידה

שלי, בלי כל סיבה, בניגוד לכל דין ונגד כל רחמנות
אנושית!

לקחת את הפרה שהייתה הפרנסה היחידה שלי,
שרק הודות לה יכולתי להרוויח לקניית אוכל. וי לך
כי לקחת לי אותה. אני מתפללת וצועקת לאל,
המרחם על העניים כמוני, שגופך ונשימתך ייקח
השטן אל השאול!"

השופט לא ידע איך להגיב על הדברים האלה אבל
השטן פנה אליו בלגלוג ואמר "תראה השופט, זה
ממש וברצינות וזה היית צריך לדעת מיד" והוא
הושיט את הטרפים שלו, תפס את השופט
בבלוריתו ועף אתו דרך האוויר כמו נץ עם
תרנגולת.

כל הקהל נבהל והשתומם ומאז אומרים אנשים
חכמים

"אין זה דבר נבון
להתהלך עם השטן.
מי מתחבר אתו
מקבל תמורה גרועה."